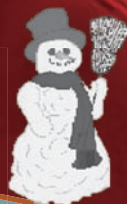

HOT NEWS

Zondag 19 januari
The Alex Welsh Tribute Band
zie pagina 17

Zondag 16 februari
Jurbena Jazz Band
zie pagina 18

Zondag 16 maart
The Charlestown Jazzband
zie pagina 19

Jaargang 21, nummer 1 januari 2014

THE OLD
FASHIONERS

9 Waar zijn ze gebleven

The Old Fashioners

21 Lillian "Brown Gal"

29 Jacintha sprak met
Rowan Bijl

Januari 2014

Een nieuw jaar is begonnen. We maken met zijn allen weer heel veel plannen voor het komende jaar. We nemen het beste van het oude jaar mee en laten het minder goede achter. Dat is traditie, dat hoort er gewoon bij. En ook al lukt er maar een klein deel van onze voornemens, dan wordt het toch een geslaagd jaar!

De Hot News heeft vanzelfsprekend ook goede voornemens gemaakt. Één daarvan is u nog vele jaren mooie verhalen en artikelen te presenteren.

In het jubileumjaar waren er diverse gastschrijvers en er werd nog eens uitgebreid teruggekeken naar hoe het allemaal was begonnen. De verhalen buitelden over elkaar heen, er was veel gebeurd en vooral ook veel gelachen in die twintig jaar. Lang niet alles was geschikt voor publicatie en er moest dus gekozen worden.

Ook ik mocht weer, net als vroeger, een Intro schrijven. De laatste vijf jaar heeft Aart Lub dit gedaan. Nu is Aart een drukbezet man, vandaar dat er aan mij is gevraagd, in het vervolg weer de Intro voor mijn rekening te nemen. Nou graag! Ik ben dus, als het ware, uw nieuwe 'Intro-ducé' en hoop u te kunnen plezieren met mijn muzikale belevenissen.

Namens de gehele redactie wens ik u een muzikaal, gezond en goed jaar toe.

Nelleke van den Anker

COLOFON

Sgt. Pepper's Hot News, clubblad van de Sgt. Pepper's Jazz-Club, Enkhuizen, verschijnt 4 x per jaar.

Jaardonatie jazzclub, inclusief Hot News: € 17,- per jaar; inwonend gezinslid € 8,- per jaar. Opzeggen voor 1 november van het lopende kalenderjaar; na die datum geldt een stilzwijgende verlenging voor het volgende jaar. (Voor een (echt)paar € 25,-). Wilt u alleen ons clubblad ontvangen, dan kan dat door overmaking van € 11,- per jaar op ING 73. 20. 354 t.n.v. Sgt. Pepper's Jazz-Club, o.v.v. "clubblad". Entreprijzen donateurs: € 6,-, niet-donateurs: € 12,-.

Sgt. Pepper's Hot News

Redactie:

Jacintha Floris (hoofdredacteur)
Wim Keller
Aart Lub
Lies Turksma

Opmaak en dtp:

Jurie de Boer

Brieven kunt u sturen naar:

Redactie Sgt. Pepper's Hot News
Talingshof 8
1602 NX Enkhuizen

Informatie muziek/bands/reserveren kaarten:

0228 - 31 47 91

Financiën donateurs, sponsors en adverteerders:

06-27 82 39 29

Sgt. Pepper's Jazz-Club

Bestuur:

Sam Verbeek	voorzitter, muzikale contacten
Gerrit Piso	public relations
René Slagers	secretaris
Kees Knijnenburg	penningmeester

Niets uit dit blad mag worden overgenomen

zonder schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie-adres

Sgt. Pepper's Jazz-Club:

Zuider Havendijk 60
1601 JD Enkhuizen
E-mail: info@sgtpeppersjazzclub.nl
Website: www.sgtpeppersjazzclub.nl

Druk:

Harry Posthumus

Ereleden bestuur: Harry Jans,
Jan Jaap Kroeb, Frank Sprong.

Medewerkers van verdienste:
Nelleke van den Anker, Helma Mol,
Jaap Robijn, Ad Schager
Dick Turksma (hoofdredacteur en
vormgever Hot News)

Skroiverai van het bestuur

Beste jazzliefhebbers, bestuur, redactie en medewerkers van de club wensen u een gezond, gelukkig en vooral swingend 2014 toe. Voor het bestuur was het weer even bellen, mailen, veel praten en scherp uitonderhandelen, maar het is weer gelukt om een superprogramma voor u samen te stellen. De eerste drie maandconcerten kunt u lezen in deze Hot News. De namen van verdere geboekte bands dit jaar zijn: 13 april Andor's Jazz Band, Lollapalooza; 11 mei The Forest Jazzband; 29 juni Willie Ashman Original Jazzband; 21 september Adrian Cox Quartet (GB); 12 oktober The Hot Swing & Boogie All Stars (USA) en 40 Years Anniversary The Old Fashioners Reunion Band (jawael); 30 november United Nations Jazzband en last but not least op 21 december The Echoes of Nawlins feat. Thomas L'Étienne (DID/Fr). Kortom, een mooi palet met verschillende stijlen van traditionele jazzkleuren.

Max Collie

Mogelijk heeft u het vernomen, maar vorig jaar is Max Collie getroffen door een herseninfarct. Het gaat gelukkig wat beter, maar tachtiger Max zal verder moeten leven in een verzorgingstehuis. In de jaren '70 en '80 waren de Max Collie Rhythm Aces dé geziene muzikale gasten op het Enkhuiser jazzfestival en onze club. De band was een soort van Ratten-vanger van Hamelen, je moest naar de concerten. Heeft u goede herinneringen aan de band en wilt u Max een kaartje sturen, bijgaand het adres:

John M. Collie,

Sycamore Court Care Home,

Fitzherbert Drive, Bear Road, Brighton, East Sussex, BN2 4DU England

When I leave the world behind...

Op 15 november jl. overleed op 74-jarige leeftijd Henk Schooneman uit Bovenkarspel. Henk maakte deel uit van de Single House Jazzband. Deze band bestond van 1988 tot 1993 en had tijdens hun optredens diverse 'lach of ik schiet'-momenten. Hilarisch was hun PR-foto waarbij de muzikanten gekleed waren in ouderwetse badkleding terwijl zij tot de knietjes in het IJsselmeer stonden. Wij wensen zijn vrouw Riet en de kinderen veel sterkte met dit verlies.

Sgt. Pepper's Goldcard

Dit is een geslaagd succes en ik kan u aanraden om ook over te stappen. Naast de korting heeft u geen wachttijden meer bij de kassa, geen gewissel en gedoe met geld. Alleen even uw Goldcard laten zien. Heeft u interesse om over te stappen, neem dan contact op met het bestuur. Overigens, bent u de trotse bezitter van een Goldcard en bezoekt u de club, laat u deze dan even zien bij de kassa. Bent u blij, zijn wij gerustgesteld en hoeven niet achter u aan te lopen.

Jazzfestival Enkhuizen 2014

Uit betrouwbare bron is reeds vernomen dat de muziekcommissie van het festival weer aan het werk is. Volgend jaar al weer de 41ste editie en wel van 22 – 25 mei. Kras de data in uw agenda!

Adverteerders Hot News 2014

Een blad als dit zonder adverteerders is niet mogelijk. Wij willen alle adverteerders geweldig bedanken voor hun medewerking dit jaar. En beste clubleden: ik zou zeggen: koop hun winkel leeg!

Cultuurkrant 'Uit in Enkhuizen 2014'

Wederom verleent de jazzclub de medewerking aan het cultuurboekje 'Uit in Enkhuizen'. Door een samenwerkingsverband met onder andere cultureel centrum Drommedaris, de Westerkerk, Gitaarsalon, Jazzfestival Enkhuizen en onze jazzclub is wederom een prachtige agenda samengesteld. Als het goed is zal rond de jaarwisseling de cultuurkrant op uw deurmat ploffen met als inhoud wat er in het eerste half jaar van 2014 op muzikaal-, cultureel- en theatergebied te doen is in onze haringstad.

Enkhuizer Jazz Archief

Was u actief met uw fototoestel op het laatste jazzfestival? U doet het archief veel plezier door uw foto's te sturen naar sam.verbeek@quicknet.nl. En heeft u nog jazzspullen uit het verleden met name over de jaren 1974-1978, knipsels, foto's, video- of filmbeelden of andere hebbedingetjes die u wilt 'storten' in ons Enkhuizer Jazz Archief, neemt u dan contact op met ondergetekende, telefoon 0228-314791.

Spelregels bij machtiging donateursbedrag

Heeft u een machtiging ondertekend, waarvoor dank, dan machtigt u tot wederopzegging Sgt. Pepper's Jazz-Club om van uw bank- of girorekening de jaarlijks verschuldigde bijdrage af te schrijven. Indien u het niet eens bent met de afschrijving, dan heeft u het recht het bedrag binnen 30 dagen zonder opgave van een reden ongedaan te maken. Opzeggen vóór 1 november van het lopende kalenderjaar, daarna volgt stilzwijgende verlenging. Dat u het weet.

Jazz op de Radio Enkhuizen

Voor het geval u het nog steeds niet weet, elke dinsdagavond presenteert 'onze' Wim Keller – van 19.00 – 21.00 uur - een fantastisch jazzprogramma op de lokale radio getiteld 'We call it music, Jazzmusic'. Naast steengoede muziek zit het programma boordevol info over de jazz in Enkhuizen. U kunt het programma ontvangen via de kabel (96,5 Mhz) en via de ether, dus met een ouderwetse antenne (107,1Mhz). Mocht u niet op de kabel zitten, dan wel buiten de bereikbaarheid via de ether zijn, is er nog geen man overboord: via internet kunt u de live-opname en het programma op dinsdagavond rechtstreeks beluisteren. Klik naar www.radioenkhuizen.nl en klik daarna op het menu LIVE. Waar u ook bent op deez' aardkloot: veel luisterplezier.

Sam Verbeek

De Sgt. Pepper's Jazz-Clubmiddag wordt mede mogelijk gemaakt door:

Accountantskantoor Woestenburg
DzSoft (database advice)
De Wit Beeld, Geluid & Witgoed

Expertise Buro R.C. Schuijt BV
Hr. Scholten, Hoorn

Onze dank gaat uit naar deze bedrijven!

Even terugkijken

Stable Roof Jazz & Blues Band

Foto: Cor Dekker

Buiten is het een beetje miezerig, in de binnenstad van Enkhuizen is de feestversiering al opgehangen; het publiek in het Peperhuis lijkt behoefte te hebben aan een gezellige, muzikale middag en dat krijgt het ook. Het orkest was hier eerder op 8 mei 2005. Vandaag staan op het podium één dame en zes heren - gekleed in beige/zwart -. Na een mooie openings blues gaan de stola en colberts uit en vervolgt de 'Stable Roof' met een stemmige gospel, die niet alleen voor de zondag is bedoeld, maar voor de hele week. Het publiek klapt direct enthousiast mee. Daarna High Society, met een belangrijke rol voor klarinettist Peter de Klerk. De St. James Infirmary, met een mooie zang- gitaarsolo voor Michiel Pos en prachtige inbreng van Ton van Brussel op kornet. Het publiek raakt zelfs 'opgewonden' bij het nummer over een kapot biervat. Leider en drummer Cees Heegstra neemt dit moment dan ook dankbaar te baat om de meegebrachte cd's en dvd's onder de aandacht te brengen. Na de pauze Mardi Gras, met Chris Barber als inspiratie; maar ook Making Whoopie van Frank Sinatra, gespeeld en gezongen door Ton van Brussel. Het repertoire van Count Basie, met twee saxofoons – Peter de Klerk en Michiel Pos -, maar ook perfect gespeeld door de andere 'blazers': Hans Herwarth en Ton van Brussel en de ritmesectie Carla Tavenier-Kok, Gerard Tavenier en Cees Heegstra. 'Godfather'-nummers, zoals Speak softly love en You rascal you worden niet geschuwd. Dan Ace in the hole; bassiste Carla Tavenier blijkt daarin een mooie stem te hebben. Het prachtige nummer Le marchand de poissons van Sidney Bechet. Extra aandacht voor contrabas en een virtueuze slagwerksolo in Big noise from Winnetka. En zelfs een act for two,- Carla Tavenier en Cees Heegstra - waarbij de drummer de dansende contrabas – op het hout – 'bespeeld'. De invloed van Rob Hoeke is hoorbaar in het nummer Lord have mercy, gebracht door Michiel Pos. The Maple Leaf Rag van Scott Joplin en Baby you don't wanna know. In de laatste set worden nummers van Duke Ellington gespeeld, daarnaast Fine Brown Frame en Original Charleston Strut. Si si riders lijkt de afsluiting te zijn, maar het publiek geeft de 'Stable Roof' een staande ovatie, dus wordt het Ice cream. Een aantal bezoekers moest in het begin even wennen aan het volume van dit orkest, maar..... ik denk, dat dit gezelschap niet voor het laatst is geweest. En oh, ja, de cd's en dvd's zijn zo goed als uitverkocht!

Lies Turksma

Foto: Cor Dekker

Tja, wat moet je hier nu nog van zeggen? Was het een gezellige middag, ja natuurlijk. Hoe was de Herringtown? Gewoon goed en zo als altijd vlot op dreef. En de Freetime? Als die het nu nog niet kunnen... Maar alle gekheid, beide bands zorgden voor een topmiddag met fantastische nummers. Klinkt dit chauvinistisch? Tuurlijk, maar waar vind je in één stad zulke bands? Juist Enkhuizen!!

Banjoïst Rowan Bijl is geheel opgenomen als jongste spruit bij de Herringtown-heren. En bij de Freetime is het nodige veranderd: terug in het blazersfront is kornettist Jos Reijnhout, op de drums vinden we John Lippe en de trombone wordt weer door Rob Vlam bespeeld. Het was wederom zo'n middag waarbij het nog lang onrustig bleef.

Sam Verbeek

De Jazzclubs

Jazzclub Assen

www.jazzclubassen.nl

Champ 'Aubert Jazzclub Driebergen

www.champaubert.nl

Charlestown Jazzclub Nijmegen

www.everyoneweb.com/charlestown

Eindhovense Jazzclub OSJE

www.osje.dse.nl

Haagse Jazzclub

www.haagsejazzclub.nl

Jazz at the Rhine Town Club, Wageningen

www.jazzclubwageningen.nl

Jazzclub Jazz Hall '72 Gorinchem

www.jazzhall72.nl

Mardi Gras Jazzclub Oss

www.jazzoss.nl

Meerjazz

www.meerjazz.nl

Noord-Nederlands Jazzgilde

www.nnjg.nl

Oude Stijl Jazzclub Zuid Limburg

www.oudestijljazzclub.nl

Jazzclub Tiel

www.stichtingjazzpromotiontiel.nl

Jazz in Rijen

www.jazzinrijen.nl

Storyville Jazzclub Arnhem

www.storyville-jazzclub.nl

The Swinging Carrots Dongen

www.theswingingcarrots.nl

Triangle Jazzclub

Info: 055-3559129

Jazz-Sociëteit Zutphen

www.jazzclubzutphen.nl

Waar zijn ze gebleven

The Old Fashioners 1974-2010

Voor het geboortjaar van deze Enkhuizer jazzband moesten we terug naar de vorige eeuw. De gebroeders De Wit, van de destijds recentelijk opgerichte Freetime Old Dixie Jassband, hadden Leo Haemels behoorlijk gestimuleerd om zijn kornet weer ter hand te nemen. Hij repeteerde wel eens met de Freetime mee en had in de jaren vijftig, onder andere, gespeeld bij de roemruchte bigband van de Deense orkestleider Boyd Bachman. Nadat Leo was overgehaald om een band te starten waren andere muzikanten, via de jazznetwerken, snel gevonden. De eerste groep bestond vooral uit leden, die tijdens hun studententijd al lekker jazz maakten. De band repeteerde destijds in de Nieuwe Doelen en had als 'werknaam': de Haemel's Devils. Totdat, tijdens een van de repetities, Wim de Jong (later bestuurslid van het Jazzfestival Enkhuizen) Leo onderhands een kattebelletje overhandigde met daarop geschreven: 'The Old Fashioners'. De bandnaam was sindsdien een feit.

Vanaf de eerste aftrap tot en met de Seventies

De oerbezetting The Old Fashioners in de Nieuwe Doelen (1976).

De eerste bezetting was eigenlijk een soort 'Hot-Five' bezetting en bestond uit Dick Degeling (trombone), Leo Haemels (kornet), Ernst Hudig (klarinet), Ger Taatgen (banjo), Tjitte de Boer (blaasbas) en Hans Blaas (piano). The Old Fashioners (TOF) was dus in eerste instantie een band zonder drummer. Van 1975 tot medio 1976 heeft Luit Bolt een korte tijd meegespeeld op washboard. Na Luit heeft Kees Steltenpool ongeveer een half jaar drums gespeeld. Kees zou later gaan spelen in de Westend Jazzband en de Freetime Old Dixie Jassband. TOF heeft eenmaal als straatorkest opgetreden. Dit was tijdens het eerste lustrum van het Jazzfestival Enkhuizen in 1978. De band was aangevuld met Jan Lammertink op bassdrum, Harry Jans banjo en Ko Broer met de bekkens. Na het vertrek van Ger Taatgen kreeg de band niet alleen een nieuw gezicht, maar, met de komst van Auke Veenstra op banjo ook een ander geluid. Pianist Hans Blaas verliet de band in 1978 om te gaan spelen bij de Limehouse Jazzband en later bij de Metropolitan Roof Orchestra. Naast drummer Ferry Kouwenhoven, kwam er nog een nieuw gezicht in de persoon van Edward Visser (voorheen Freetime Old Dixie Jassband) op stringbas, die blaasbassist Tjitte de Boer had vervangen.

De laatste bandfoto met Tjitte de Boer op blaasbas en eerste met de nieuwe drummer Ferry Kouwenhoven, genomen in jazzcafé Du Passage 1977.

De jaren tachtig

The Old Fashioners in de Drommedaris op 6 februari 1982 met tweede van rechts 'Good-old' Jaap -Jack- Ham en uiterst rechts, nog net te zien, gastspeler Rob Vlam.

Na het vertrek van Dick Degeling (trombone) in november 1981 miste het sextet dit zo typische oude stijl jazz instrument erg en werd er naarstig gezocht naar een vervanger. Dit werd in juni 1982 Sam Verbeek, die destijds in de Freetime Streetparaders speelde. In 1982 werd het 'achterin' ook weer wat onrustig en na enig drumgerommel verliet Henk Kluppel de drumkruk en werd vervangen door Jan de Jong.

Zwaar weer voor de band in augustus 1983

In deze maand besluit bandleider Leo Haemels plotseling de band te verlaten. Hij stopte tevens als beheerder van de Nieuwe Doelen en ging ook buiten Enkhuizen wonen. De optredens werden even opgeschort en naast een lead-blazer moest er ook weer gezocht worden naar een nieuwe drummer. Op drums keerde Ferry Kouwenhoven terug (tot eind 1990) en de nieuwe frontman werd kornettist Wim Valentijn uit Hoogkarspel. Wim was al vóór de Tweede Wereldoorlog bevriend met Jaap Ham.

Qua stijl ging de band de zogenaamde Engelse dansorkestenstijl, gemixt met oude jazz spelen. In 1986 had Ernst Hudig het na 12 jaar wel gezien met de klarinet en stapte uit de band. De overige leden besloten als sextet door te gaan. Immers, het geluid met alleen tenorsax als riet, klonk goed en het aantal optredens liep gestaag op. Meer en meer werd de band gevraagd op jazzclubs en -festivals en het aantal kilometers op jaarbasis groeide gestaag. De volgende wisseling bleef helaas niet uit. Auke Veenstra stopte in september 1987, nadat hij een aanbod had gekregen om te komen spelen bij de Engelse band Brian Garrick Heritage Hall Stompers. Een kans om niet te laten lopen. De vervanger werd gevonden in de boedelscheiding van de Stevedore Jazzband. Vlak na het 15e Jazzfestival Enkhuizen werd Marcel Degeling door TOF ingelijfd. Tegelijkertijd ging de stijl van de band meer in de richting van de Trad Jazz, wat tot

De band heeft vanaf de start veel te maken gehad met bandwisselingen en dit ging door in de jaren tachtig. Nadat Ferry Kouwenhoven de stokken aan de wilgen hing, werd hij in mei 1980 vervangen door drummer Henk Kluppel. In februari 1980 werd Edward vervangen door Henk Asma.

Een grote aanwinst voor de band was de komst van 'good-old' Jaap Ham. Op 14 maart 1981 kwam tenorsaxofonist Jaap de band versterken als, zoals hij zelf beschreef, 'onbezoldigd gastspeler'. Naast zijn grote dosis humor was de muzikale invloed van Jaap zeer groot. Hij had zijn muzikale sporen reeds verdiend en was in Enkhuizen en omstreken ook bekend als het gezicht van het KSM – Koninklijk Stedelijk Muziekkorps Enkhuizen –.

Tijdens het 12e Oude Stijl Jazzfestival Enkhuizen in 1985, trad The Old Fashioners als eerste band op tijdens het Openingsconcert en had de zaal goed te pakken.

uiting kwam op een knalfeest in een tot de nok toe gevulde Nieuwe Doelen, ter ere van het 15-jarig bestaan van de band op 4 november 1989. Naast The Old Fashioners, gaven de Freetime en Herrington act de présence en de avond werd afgesloten door de Brian Carrick's Heritage Hall Stompers.

Afscheid in 1990 en bouw naar stabiliteit

Na negen succesvolle jaren besloot good old Jaap -Jack- Ham in 1990 de band te verlaten. Het vertrek was eerder aangekondigd, dus de band had al kunnen uitkijken naar een vervanger. Dit werd Will van Gessel op klarinet, alt- en sopraansaxofoon. Will had in de Storyville Jazzmen meerdere malen gespeeld met kornettist Ken Colye en speelde - met name op de klarinet - de typische 'New Orleans'-stijl.

Dan slaat het noodlot toe: in een druk 1990 krijgt de band, vlak voor het 16e Jazzfestival Enkhuizen (mei 1990), te horen dat hun kornettist Wim Valentijn ziek is en niet kan spelen.

Als vervanger wordt Dick Roelofs gevraagd, een zeer ervaren trompettist en 'Bix'-adept. Op 23 mei 1990 krijgt de band het trieste bericht dat Wim Valentijn is overleden. Dick Roelofs wordt vervolgens de nieuwe frontman. Eind december 1990 verlaat Ferry Kouwenhoven de band en wordt opgevolgd door de voormalige drummer van de Stevedore, Siem Briefies. De volgende wisseling binnen TOF was wederom 'achterin'. De plaats van bassist Henk Asma werd overgenomen door, wederom een ex-'Stevedore' lid, José Baars. Tijdens een optreden op het Kurhausplein, bij het jazzfestival 'Swinging Scheveningen', werden er geluidsopnamen gemaakt, aan de hand waarvan de eerste geluidsdrager van de band uitkwam, getiteld 'Live at Swinging Scheveningen' (TOF-10194).

Het 4e lustrum in 1994

Het twintigjarig bestaan van TOF is op zaterdag 19 november 1994 gevierd in het Peperhuis te Enkhuizen.

Beide zalen van de jazzclublocatie waren gevuld met 400 bezoekers en muziek door vier bands (Phil Mason's New Orleans All Stars, Hot Jazz Ambassadors, JoJo Swingband en uiteraard de jarige TOF). Het geheel werd vakkundig aan elkaar gepraat door Joep Peeters

Onder de bezoekers was ook de grootste fan van dat moment te vinden, de heer Toon Menting en zijn vrouw Gonnie uit Oisterwijk. Hun gastvrijheid was niet te beschrijven en menigmaal werd bij de familie Menting overnacht op de doorreizen naar clubs en festivals in het zuiden. Het was daar volgens oud-leden: veeeeeeel en lekker!!!! Ook in eerdere artikelen over verdwe-

De bezetting die, vanaf begin 1997, 5 jaar stand zou houden.

nen Enkhuizer jazzbands is de familie Menting - eigenaar van de 'Zoete Inval' van Brabant – al beschreven.

Ondertussen was er weer een bandwissel op handen. Door privé-omstandigheden moest Dick Roelofs de band noodgedwongen verlaten. Vanaf januari 1997 neemt Jaap Mook zijn plaats in. Jaap Mook was afkomstig uit Big Mama's New Orleans Jazzband, een band die eind 1996 ophield te bestaan.

Naar Engeland en Schotland

Een van de meest leuke tours die TOF maakte was in augustus 1997 naar, onder andere, het International Jazzfestival in Birmingham, Engeland. De band had, als invallend drummer, Jaap de Wit jr. van de Hot Revival Stompers mee. De band speelde van vrijdag tot en met maandagochtend en draaide een ware muzikale marathon: in totaal werden er 7 optredens verzorgd van bij elkaar geteld 21 uur. Vrijdag 6 mei 1998 was de band met veel stress, pijn en moeite compleet aangekomen op het eiland

Bute in Schotland, de woonplaats van kornettist Phil Mason. Maar vraag niet hoe. Sam was, samen met zijn vrouw, in de bandbus al enkele dagen op het eiland aan het genieten.

De rest van de bandleden ging per vliegtuig, met tussenstop in Londen, richting Bute. Door mistig weer waren de heren behoorlijk vertraagd en werden na aankomst gelijk vervoerd naar het eerste optreden. En Sam het publiek maar bezighouden door, onder andere, te vertellen dat de rest 'some delay' had. Dat werd dus het verdere weekend zijn bijnaam: 'Sam Delay'...

Op maandag 18 januari 1999 kopte het Westfrieslands Dagblad: 'The Old Fashioners goes U.S.A.'. Het jaar daarvoor had de band weer een geluidsdrager opgenomen, met als titel 'Don't forget our Monday date',

De cd was onder de aandacht gekomen van George Buck, de man achter het GHB-label en het blad Jazzbeat in New Orleans, USA. Na een korte onderhandeling werd helder dat de cd zou uitkomen in Amerika. Een topcadeau voor het 5e lustrum van de band in 1999.

Vanaf het 25ste jaar

Het 25-jarig bestaan is in bescheiden vorm wederom gevierd in het Peperhuis te Enkhuizen. Vanaf 1999 deed de band een aantal keer Denemarken aan. Dat begon met het Riverboat Jazzfestival in Silkeborg (17-20 juni 1999). Daarna volgde een tour in het najaar langs drie jazzclubs, in respectievelijk Aalborg, Silkeborg en in Kingoskolen. The Old Fashioners hebben tijdens hun bestaan veel in het buitenland opgetreden, zoals hiervoor ruimschoots is beschreven. De band heeft tijdens haar bestaan echter ook heel Nederland doorkruist. In een overzicht van het bandarchief blijkt dat TOF alleen al in de periode 1974-2004 in meer dan 50 jazzclubs en op alle

traditionele jazzfestivals heeft gespeeld.

Trompettist Richard Heeres

Jeroen de Graaff

De verjonging... een nieuwe formatie

Nadat trompettist Jaap Mook in 2002 aangeeft te willen stoppen start er weer een zoektocht naar vervanging. Tegen het eind van 2002 lacht het geluk de band toe: in de Hot Revival Stompers heeft Richard Heeres de handdoek in de ring gegooid. Richard is van huis uit trompettist, maar speelde banjo in genoemde band. De trompet trok echter sterk aan Richard waarop hij besloot om de banjo vaarwel te zeggen. In begin 2002

Drummer Robin Visser

gaat de band wederom de studio in voor een nieuwe cd. Het zit niet mee. Rietenman Will wordt ziek en is enkele maanden uit de running. Hij wordt vervangen door Jeroen de Graaff van de voormalige Poultry Jazzband. Dat bevalt zo goed dat na overleg wordt besloten om Jeroen als Old Fashioner in te lijven. En dat kwam zeer goed uit want in september van dat jaar geeft Will van Gessel aan het na 13 jaar voor gezien te houden.

In de loop van 2003 wordt duidelijk dat de verjonging de band geen windeieren heeft gelegd. Het repertoire wordt, onder andere, verruimd met jump and jivestukken van Louis Prima & the Witnesses en de band swingt als nooit tevoren. Er zouden 7 mooie jaren volgen voor TOF, waarin nog twee bandwisselingen plaatsvonden. Beiden op drums, door respectievelijk Robin Visser (2006-2007) en Berry Schuurding, totdat de band in 2010 de stekker eruit trekt.

The Old Fashioners stoppen na 36 jaar

Waarom? bandleider en trombonist Sam Verbeek zei hierover destijds in de media: "Gewoon, we zijn klaar. De band heeft een prachtige tijd achter de rug, mooie optredens, leuke tours en veel, veel succes. Kortom, het is dus erg mooi geweest". Er volgde nog een succesvolle 'Farewell-tour', die eindigde in de thuisbasis Enkhuizen tijdens het 37e Jazzfestival in 2010: op zondag 9 mei trad de band nog één keer op in een afgeladen werf van Messink aan de Pakhuizen,

Drummer Berry Schuurding

naast Jazz Five en Sammy Rimington New Orleans Jazzband. Sam: "Waar ik met name trots op ben is, dat we mooie dingen hebben gemaakt, zoals dat vaak over de muziek wordt gezegd. Het zoeken en uiteindelijk komen tot een eigen geluid. Zoals eerder gezegd, gebaseerd op de Engelse Trad Jazz, echter wij zijn niet vies van jump&jive, swing en zelfs 'moderne' zijstapjes. Maar ook de onderlinge verhoudingen waren van belang. Met zoveel verschillende mensen in de bezettingen scheelde dat nog wel eens, maar over het algemeen en zeker met deze laatste bezetting, is het vriendschapsgehalte hoog. Weliswaar kritisch over en weer, maar altijd opbouwend. Leren van elkaar, daar gaat het om".

In 2011 speelde de band als reüniefactie op het veertigjarig jubileum van hun Freetime collega's en vorig jaar op de Enkhuizer avond, tijdens het 40-ste Jazzfestival Enkhuizen.

Ik heb begrepen dat dit naar meer smaakte, dus wie weet binnenkort in dit theater...

Artikel op basis van 'Historie TOF 1974-2010' door Sam Verbeek.
Copyright o.a. Cor Dekker, Foppe Kooistra en Kobus (Dick Turksma)

Bewerkt door Aart Iub.

THE OLD FASHIONERS

TRADITIONAL JAZZ & BLUES

Onze adverteerders maken
de uitgave van Hot News
mogelijk

Loop er eens binnen

The Alex Welsh Tribute Band

Zondag 19 januari 2014, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Koos van der Hout	-trompet, zang
Erwin Schoen	-klarinet,saxen, zang
Frits Kaatee	-baritonsax, klarinet
George Kaatee	-trombone, zang
Pim Hogervorst	-piano
Tom Stuip	-banjo, gitaar
Jos van Bueren	-contrabas
Kuuk Griep	-drums

Het nieuwe clubjaar start vanmiddag met een eerbetoon aan trompettist Alex Welsh, door een groep Nederlandse top musici. Alex Welsh was een Schotse trompettist die begin jaren vijftig van de vorige eeuw naar London vertrok, waar hij zijn eigen band formeerde. De formatie, met onder andere Archie Semple op klarinet, Fred Hunt op piano en trombonist Roy Crimmins speelde 'Chicago style' jazz en was de ruggengraat van de Britse traditionele jazz in de vijftiger jaren. De band heeft tijdens haar bestaan met grote namen opgetreden, zoals Earl Hines, Pee Wee Russell, Acker Bilk en Chris Barber.

Welsh heeft geregeld op internationale podia gespeeld, waaronder de prestigieuze jazzfestivals in Antibes, Newport en Nice. Tijdens een tour in de Verenigde Staten van Amerika heeft hij met zijn band zelfs opgetreden in de legendarische 'Ed Sullivan' Show.

Alex Welsh is in 1982 op 52-jarige leeftijd overleden in Londen.

De muzikale kwaliteiten van de leden van de Alex Welsh Tribute Band maken het mogelijk om heel dicht bij de sound en stijl van Alex Welsh te komen. De muzikanten hebben hun sporen onder andere verdiend in beroemde orkesten zoals: N.O. Syncopaters, Dutch Swing College Band en Ted Easton's Jazzband. Het belooft dan ook een heerlijke clubmiddag te worden met onvervalste traditionele jazz. Mis het niet!

Aart Lub

Jurbena Jazz Band

Zondag 16 februari 2014, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Franco van Ierland	-kornet
Edward Nuiten	-kornet
Jeroen Loose	-klarinet
Peter Sommer	-trombone
Hans Kok	-piano
Henk Hoeksma	-banjo
Eduard Kaan	-sousafoon
John van Ierland	-washboard

De Jurbena Jazz Band is medio 2001 opgericht en richt zich op de Frisco-stijl, die gekenmerkt wordt door de tweestemmige lead kornet. Met name Lu Waters, Turk Murphy en de South Frisco Jazzband zijn voorbeelden voor de gasten van vanmiddag.

Het geluid van 'Jurbena' is - voor de kenner - herkenbaar van King Oliver's Creole Jazzband uit 1923 en Lu Watter's Yerba Buena Jazzband uit de jaren '40. De band speelt bij voorkeur composities van: Jelly Roll Morton, Johnny Dods, J. Bodewalt Lampe, Clarence Williams, Louis Armstrong, Joe 'King' Oliver, Lu Watters en Turk Murphy en mag gebruik maken van alle originele arrangementen van het bekende Amerikaanse orkest The South Frisco Jazzband. Jurbena heeft in de relatief korte tijd van haar bestaan al vele optredens in zowel binnen- als buitenland verzorgd. In 2006 en 2007 is de formatie in de prijzen gevallen op - onder meer - een internationaal festival in Frankrijk. In het laatst genoemde jaar werd ook de kroon op het werk gezet tijdens een trip naar Costa Mesa in Californië (USA). Net onder de rook van Los Angeles werd namelijk de tweede cd van de band opgenomen in dezelfde studio waar ook The South Frisco Jazzband en The High Sierra Jazzband voor de microfoon hebben gestaan.

De band kijkt er erg naar uit om Enkhuizen na lange tijd weer eens kennis te laten maken met 'Frisco jazz'.

Aart Lub

The Charlestown Jazzband

Zondag 16 maart 2014, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Henk van Amerongen	-trompet
Jan Dokter	-klarinet, saxen en trompet
Pieter Duker	-trombone
Piet Beyé	-piano
Leo van der Velden	-banjo
Rob Egging	-bas
Eric Beijnvoot	-drums

De uit Nijmegen afkomstige Charlestown Jazzband (CTJB) liet zich na de oprichting in 1968 vooral inspireren door de fameuze trompettist Bix Beiderbecke. Het duurde niet lang voordat ook de invloeden van Louis Armstrong, Chris Barber en de Dutch Swing College Band hoorbaar waren in de stijlopvatting. Naast de vele optredens in jazzclubs werd de band al snel een graag geziene gast in het circuit van dansfeesten. Hierdoor kregen ook rock and roll en rhythm & blues nummers een plaats in het repertoire.

Inmiddels heeft de CTJB vele tournees gemaakt in Europa, maar ook ver daarbuiten (Indonesië). Na een optreden in Denemarken werd de band getrakteerd op een mooie recensie: "In Nederland kunnen ze er ook wat van. Mannen die de zaal doen trillen op haar grondvesten, waarbij de lol eraf spat, die inspelen op het publiek en het publiek op hen laat inspelen (...). De Charlestown Jazzband is een van de betere oude stijl jazzorkesten".

Dit moet het Enkhuizer jazzpubliek als muziek in de oren klinken.

Aart Lub

Lillian 'Brown Gal' Hardin-Armstrong

De presentatie van de cd 'Thanks Louis' op een clubmiddag bij Sgt. Pepper's Jazz Club in 2007 was aan mij voorbehouden en met enig ceremonieel deed ik het met veel genoegen om het eerste exemplaar uit te reiken aan Ruud Peerdeman. Het was voor Ruud een lang gekoesterde wens een cd te maken die een ode bracht aan zijn grote idool Louis Armstrong en daarin is hij met vlag en wimpel geslaagd. Het kreeg voor mij nog een apart staartje, doordat Ruud voor mij een prachtige foto en kopieën van correspondentie tussen de Haagse verzamelaar Bob Leenart en Lil Hardin had meegenomen. De correspondentie ging over foto's van de King Oliver Creole Jazz Band uit 1923, na een gesprek dat Bob met Lil Hardin had gehad tijdens een optreden van Lil in Den Haag op 14 december 1952. Onlangs, bij het voorbereiden van dit artikel, kwam ik die correspondentie weer tegen en het bleek, dat Lil Hardin op dat moment woonachtig was in Parijs en van daaruit optrad. Vlak daarna ging ze terug naar de USA, waar ze haar solocarrière weer opnam. De tweede reden om dieper in het verleden van Lil Hardin te duiken was een huwelijkscadeau van mijn vriend Frans Scheffers uit Tilburg, die zijn zuster, die op de kunstacademie zat, een waterverf schilderij had laten maken van de King Oliver Creole Jazz Band op tournee in San Francisco, met een prachtige pose van Lil Hardin in het midden. Het schilderij heeft de tand des tijds doorstaan en hangt nog steeds prominent op mijn werkkamer. De laatste biografie van Lil Hardin, First Lady of Jazz Just For a Thrill, werd geschreven door James L. Dickenson en gepubliceerd bij Cooper Square Press.

Creole Jazz Band en Louis Armstrong

Lillian Beatrice Hardin werd geboren in Memphis, Tennessee in 1898. Haar grootmoeder Pricilla Thompson was in 1850 nog als slaaf geboren in Mississippi en had de Burgeroorlog meegemaakt. Als vrije vrouw trouwde ze in 1870 met Taylor Martin en samen kregen zij 13 kinderen. Dochter Dempsey trouwde met William Hardin en Lillian werd geboren. Zij woonden in Memphis in een huurwoning vlak bij de Beale Street, de hoerenbuurt, waar ook W.C. Handy zijn domicilie had. De vader van Lillian overleed toen zij twee jaar oud was. De jonge Lil speelde op het huisorgel en later op school kreeg ze muzieklessen, op 9-jarige leeftijd ging ze orgel spelen op de zondagsschool ontmoetingen. Tijdens een ontspannen momentje speelde ze enige variaties op de hymn 'Onward Christian Soldiers' en werd op haar vingers getikt wegens het spelen van een vulgaire blues. Mrs. Hick's School of Music was de volgende stap en op 16-jarige leeftijd werd er een uitvoering gehouden, waarbij zij halverwege de uitvoering het muziekpapier kwijt was. Maar zij ging improviseren en won de wedstrijd. Het gaf haar zoveel zelfvertrouwen, dat zij bedacht, dat ze wel een toekomst in de muziek zou kunnen maken. Om haar muziekstudie te perfectioneren zond haar moeder haar naar de prestigieuze Fisk University in Nashville waar ze tot 1917 bleef. Ze keerde terug naar Memphis, waar de stad sidderde onder het patriottisme van de Eerste Wereldoorlog. Toen Lil thuiskwam met een plaat van de St. Louis Blues werd ze door haar ouders overhanden genomen voor het spelen van die 'duivelse muziek' en met een bezemstok bont en blauw geslagen. Zelfstandig als zij was pakte ze haar boeltje en vertrok naar Chicago.

Zij ging werken in Jones Music Store, waar zij voor 3 dollar in de week ging voorspelen voor klanten in de winkel en kwam al spelenderwijs in aanraking met jazzmuziek. Met haar jeugdige uitstraling werd zij wel de 'The Jazz Wonder Child' genoemd. Dit sprak zo tot de verbeelding, dat op zekere dag de beroemde Jelly Roll Morton binnenstapte, die zonder woorden achter een piano ging zitten en even op zijn bekende karakteristieke wijze ging spelen.

Zijn bekende harde aanslag gebruikend zei hij na afloop tegen Lil: "So, let this be a lesson to you". Later heeft Lil toegegeven, dat zij altijd die harde aanslag is blijven gebruiken. De Jones Music Store was niet alleen een winkel, maar fungeerde ook als agentuur en Lil kon gaan spelen bij Lawrence Duhe New Orleans Creole Jazz Band. Dit orkest speelde wel op de echt traditionele manier, want toen Lil vroeg in welke toonsoort ze moest spelen zeiden ze: "Ach, kijk maar, als we aftrappen, dan val je gewoon in". Ze bleef drie maanden spelen bij de NOCJB en verdiende 25 dollar in de week en twintig dollar aan tips per dag, een vermogen in die tijd. 'Haar' volgende orkest speelde in de Dreamland en daarna in de Royal Gardens. Het was de King Oliver Creole Jazz Band, die de Duhe Band had overgenomen; ze ging een godsvermogen verdienen: \$100,- in de week. Later geeft ze ruiterlijk toe dat het haar niet eens om de muziek ging, maar die centen!! Lil was inmiddels getrouwd met – zanger - Jimmy Johnson, een huwelijk dat maar kort duurde. Oliver Creole Jazz Band ging op tournee en kwam uiteindelijk in San Francisco, waar die beroemde foto nog gemaakt is met Oliver Hardin en Johnny Dodds in een onmogelijke houding. De komst van de jonge kornettist Louis Armstrong in 1922 voegde een nieuwe dimensie toe aan het orkest van Oliver. De zo uit de klei getrokken Armstrong, maakte nou niet bepaald een goede indruk op Lil, een boerenkinkel vond ze hem, maar toen het publiek naar hem ging vragen, ging ze op hem letten. Sterker nog, Louis had zelf ook een oogje op haar laten vallen en zij werden verliefd. Hoewel beiden nog getrouwd waren gingen ze scheiden en trouwden op 5 februari 1924.

compositie Wim Maeyer

Inmiddels was de faam van de Creole Jazz Band doorgedrongen bij de platenindustrie en werd het orkest uitgenodigd om voor het Gennett label een aantal stukken op te nemen, die wereldvermaard zouden worden. Op 31 maart 1923 werd, o.a., Canal Street Bues opgenomen. Later dat jaar, 6 april en 5 oktober en in december, waren ze weer in de platenstudio te vinden. In totaal werden 16 kantjes opgenomen, stukken die klassiekers zijn geworden en nu nog steeds gespeeld worden. Ook voor Okey in Chicago gingen ze de opname studio in en ook die opnamen behoren tot de besten van de New Orleans Jazz uit die periode.

Over het spel van Louis Armstrong hoeven we het niet te hebben, zijn genialiteit was inmiddels bekend en zou alleen maar bekender worden. Luisteren we goed naar die oude, mechanisch opgenomen platen, dan horen we tussendoor hoe belangrijk het begeleidende spel van Lil is geweest en mede de klankkleur van die opnamen heeft bepaald. Ambitieuze als zij was, zag Lil in, dat Armstrong bij Oliver geen spat verder kwam, hij moest de roem gaan zoeken en voor zichzelf een carrière gaan opbouwen. Hij kon als derde trompettist gaan spelen bij Fletcher Henderson in New York, maar eerst gingen ze gezamenlijk nog een opname studio in en namen voor verschillende labels (Paramount/OkryBanner) nog even wat stukken op met de Red Onion Jazz Babies, waarop we een andere, uit New Orleans afkomstige, naam horen spelen, Sidney Bechet.

Hot Five/Seven-New Orleans Wanderers/Bootblacks

Ondanks het feit, dat de ster van Louis Armstrong bij Fletcher Henderson tot grote hoogte zou stijgen, was het voor Lil geen pretje in New York. Weinig vraag was er in The Big Apple naar muzikale verrichtingen van haar garnituur. Zij ging snel terug naar Chicago, Armstrong volgde na afloop van zijn contract. Lil had niet stil gezeten en was aan het componeren geslagen, een dozijn nieuwe composities werd ingestudeerd. Platenmaatschappij Okey stond te trappelen om de nieuwe ideeën van Lil Hardin op de plaat vast te leggen.

Op 12 november 1926 werden de eerste serie-opnamen gemaakt van de Louis Armstrong Hot

Five, waarop zowel de stukken van Louis Armstrong als Lil Hardin te horen zijn. Helemaal duidelijk is het nooit geworden, maar laten we maar gevoeglijk aannemen dat de beide echtelieden het gezamenlijk hebben bedacht, Armstrongs briljante ideeën en Lil's muzikale achtergrond (My Heart, Gut Bucket Blues, Cornet Shop Suey etc). Naast beiden vinden we op deze opnamen ook Johnny Dodds, weer op klarinet en Kid Ory, ook uit New Orleans, op trombone, Johnny St. Cyr op banjo. De Hot Five opnamen zouden later uitgroeien tot Hot Seven met Pete Briggs op tuba

en Baby Dodds op drums erbij. Natuurlijk waren die opnamen alleen gemaakt voor de plaat. Lil ging met Louis spelen in een band The Dreamland Syncopators in Het Dreamland Café in Chicago. Louis en Lil werden het eerste couple in de jazz. Louis was de Star en Lil de Starmaker, niet alleen dat, maar Lil was tevens degene die de zakelijke contacten onderhield. In 1928 ontving Lil nog een diploma van de Chicago College of Music en in 1929 een onderscheiding van de New York College of Music. Onder eigen naam maakte ze nog wat platen, Lil's Hot Shots op 28 mei 1926, met dezelfde bezetting als de Hot Five en met Johnny Dodds New Orleans Wanderers en Bootblacks op 13 en 14 juli 1926, dit keer zonder Armstrong maar met George Mitchell. Deze opnamen worden terecht de enige concurrenten genoemd met de Hot Five opnamen. Prachtige stukken, Gatmouth, Perdido Street Blues, Mad Dog etc. nemen in de analen van de beste opnamen van New Orleans Jazz een prominente plaats in. Eind jaren twintig begon het huwelijk tussen Louis en Lil haarscheuren te vertonen. Het totale succes van Louis op het vlak van de showbizz had landelijk en internationaal zijn gevolgen gehad, zij gingen in 1931 scheiden, hoewel ze hun hele leven goede vrienden zouden blijven.

Lil 'Brown Gal' Hardin Bigband

Begin jaren dertig veranderde de muzikale smaak in de Verenigde Staten, de rauwe New Orleans jazz werd vervangen door zoetgevooisde swing muziek en Lil speelde achtereenvolgens in twee damesorkesten, de Creolians en de Harlicans met Dolly Jones op trompet, Leora Mieux (Henderson) op trombone en Alma Scott (moeder van Hazel Scott) op piano. In tegenstelling tot het bekende damesorkest van Ina Ray Hutton, werd het geen succes. In 1933 werd Lil uitgenodigd om in een band in Buffalo NY te komen spelen, waar ook George Clarke op tenor en Jonah Jones op trompet in speelden. "We all fell in love with Miss Lil" merkte Clarke later op, maar ook dit was geen succes. Lil ging weer terug naar Chicago en formeerde een ander orkest, Lil Hardin and her Swing Orchestra en begon in dat orkest ook te

speelden. "We all fell in love with Miss Lil" merkte Clarke later op, maar ook dit was geen succes. Lil ging weer terug naar Chicago en formeerde een ander orkest, Lil Hardin and her Swing Orchestra en begon in dat orkest ook te

zingen. Haar eigen composities, Brown Gal, Hi-De-Ho-Man en It's Murder werden later door Decca op de plaat gezet en waren redelijk succesvol. Zij bleef voor Decca plaatopnamen maken, die inmiddels door het Classics label ook op cd zijn uitgebracht (Classics/564-Lil Hardin 1936-40). Begin jaren veertig was de koek op en ontbond Lil haar Bigband, zij was de veertig gepasseerd en zag het in de muziek niet meer zitten. Ze begon, geïnspireerd door Works Progress Administration, een carrière als modeontwerpster voor zowel mannen als vrouwen; daarnaast exploiteerde ze een soul food restaurant Lil's Swing Shack; op het menu stonden Boogie Woogie hutspot, Bebob Black-Eyed bonensoep etc .. Wel haalde ze een opmerkelijk succes, door haar creatie van het kostuum, dat door Louis Armstrong, als King of the Zulu's in 1949 gedragen werd tijdens Mardi Grass in New Orleans. Toch zat de wereld nog niet te wachten op een donker gekleurde modeontwerpster en na een modeshow in New York en de categorische boycot van de mode tijdschriften stopte ze, ook haar restaurant sloot zijn deuren. Gedesillusioneerd ging Lil weer pianoles geven en vertrok in 1952 naar Europa, waar ze haar domicilie vond in Parijs en ook naar Nederland kwam om een concert te geven. Opvallend is, dat ze de brief, die ze vanuit Parijs naar Bob Leenart stuurde ondertekende met Lillian Armstrong.

Chicago and All That Jazz

Na twee jaar keerde Lil terug naar Chicago, helaas was er weinig werk. Wel werd een compositie van haar een hit, Just For A Thrill, echter gezongen door Ray Charles. In 1961 werd Lil door Riverside Records gevraagd een aantal platen vol te spelen, Chicago-The Living Legends. Het zouden haar laatste opnamen worden. Mede door deze opnamen werd er een televisiedocumentaire, Chicago and All That Jazz, gemaakt, waar alle nog levende legenden in optraden. We zien – in zwart/wit – o.a. Eddie Condon, Jack Teagarden, Pee Wee Russell, Red Allen, Zutty Singleton, Blossom Sealey, Lil Armstrong en ook velen meer. In 1968 speelde Lil nog in de Top of The Gate in New York, zij werd geïnterviewd door John S. Wilson voor een artikel in de New York Times. Toen in 1971 Louis Armstrong overleed kwam er een einde aan een tijdperk. Lil was ontroostbaar, ondanks hun lange scheiding waren ze toch – zoals eerder vermeld – altijd goede vrienden gebleven. Op 73-jarige leeftijd keerde Lil terug naar Chicago en daar werd ze uitgenodigd voor een herdenkingsconcert ter ere van Louis. Het gedenkwaardige concert vond plaats in Chicago's Civic Center op 27 augustus 1971. Harriet Choï, reporter voor de Chicago Tribune, sprak haar aan voor een interview. "We'll talk later honey" antwoordde Lil; het zou er nooit van komen. Tijdens het spelen van St. Louis Blues stokte het spel en viel Lil Hardin van de kruk. Zij was overleden.

Wim Keller

10 Novelties van de Revivalists

De nieuwe loot aan de jazzboom van Enkhuizen, The Revivalists, is bevallen van een uitstekende geluidsdrager. De band, samengesteld uit vader en zoon Jaap jr en Jaap sr. de Wit, Coos Zwagerman (bekend van radio en tv), Hans Mantel en de Engelse Hollander Jonny Boston, stijgt bijna boven zichzelf uit in de 10 stukken, die werkelijk de moeite waard zijn. Uitgekauwde stukken zijn ook niet te vinden. Integendeel, de keuze van de stukken is zeer divers, goed en zelfs voorzien van een eigen compositie. Een must in de verzameling zou ik zo zeggen. Het enige -positieve- kritiekpunt is dat de cd naar meer smaakt: er hadden wat mij betreft wat meer stukken op de cd gebrand mogen worden. Dus, ik zie al uit naar de volgende editie. De cd is ongetwijfeld te verkrijgen bij optredens van de band en natuurlijk in de welbekende winkel van de fa. De Wit in de Westerstraat alhier.

Sam Verbeek

DOCTOR JAZZ-Jazz at the Kurhaus 1953-1954-Cool Versus Hot

Het initiatief van Doctor Jazz Magazine om door te gaan met het uitbrengen van onbekend geluidsmateriaal, opgenomen in een tijd die ver achter ons ligt, kan ik ten volle onderschrijven. Ten tijde van deze opnamen was ik zelf nog niet besmet met het jazz virus en het was voor mij een complete verrassing deze cd's te beluisteren. Samengesteld met geluidsmateriaal, dat gelukkig bewaard is gebleven uit de archieven van Skip Voogd en Tim de Wolf en gerestaureerd door de kundige Harry Coster. De samenstellers hebben het materiaal zorgvuldig geselecteerd en - voor ieder wat wils - op deze dubbel cd gezet.

CD-1 Jazz at the Kurhaus.

JATK All Stars, na de aankondiging van Pete Felleman, de 'echte' jazzstem van de Nederlandse radio in die tijd, speelden de All Stars een selectie van mainstream songs in een bezetting waar je alle kanten mee op kon. Hans van Assendorp en Kees van Dorsser, Frans Vink, Tony Nüsser, Hank Wood (Henk Bosch van Drakestein), als mainstream spelers contra de modernisten Tony Vos en André Blok.

Voortreffelijk om de heren ieder zijn eigen zegje te horen spelen; niet onvermeld mag blijven, dat ook tenorist Sander Sprong, Bob Pauwel op gitaar en drummer Arie Merkt meespeelden. De opnamen met Riedel van Kleef: Pennies From Heaven, The Man I Love en Too Marvellous For Words, zijn een dimensie apart en het is jammer dat er maar zo weinig geluidsmateriaal van deze voortreffelijke zangeres bewaard is gebleven. Het volgende combo is het trio van Pia Beck, die enkele van haar bekende stukken speelt, plus nog een extra toegift met zangeres Babs Gonzales: How High The Moon. De cd word afgesloten - wederom na introductie van Pete Felleman - met de JATK All Stars met de C-Jam Blues. Totaal 19 nummers, speelduur 71:52 minuten.

CD-2 Jazz at the Kurhaus

Na de intro van Pete Felleman kwamen de Dixieland Pipers o.l.v. Eric Krans voor het voetlicht. Nou dat was spekkie voor mijn bekkie, want dat was een van de eerste orkesten waar ik toentertijd mee begon. Het was voor mij een grote verrassing te horen dat Jan Morks op deze opnamen meespeelt; hij had kennelijk zijn overstap naar de Dutch Swing College Band nog niet gemaakt. De Pipers halen geweldig uit en Morks excelleert. Riedel van Kleef doet ook

een duit in het zakje en zingt een paar nummers: Some Of These Days en Who's Sorry Now. Helemaal te gek is het, om Arie Merkt te horen zingen in Low Down Blues. Op nummer 10 van deze tweede cd, een jam session met de JAK All Stars en de Dixieland Pipers. Tot zover de opnamen uit 1953, de volgende opnamen zijn van een jaar later met het Benny Waters Quartet: After You've Gone. Onder de noemer Hot Strings speelt het kwartet van Frans van Bergen enkele swingstukken. Absolute topper van het optreden op die avond is de Down Town Jazz-band o.l.v. Roefie Hueting. Zij spelen twee nummers: de Working Man Blues en de Weatherbird Rag en begeleiden de Engelse zangeres Beryl Bryden bij vier nummers en spelen de Tiger Rag als uitsmijter - met Beryl op washboard, Peanuts Holland op trompet en Benny Waters op klarinet. Het uitstekend verzorgde begeleidende boekje met een prachtige voorkant, het Kurhaus in al zijn glorie, geweldige foto's, een zeer leesbare tekst en discografische gegevens is een lust voor het oog. Totaal 22 nummers, speelduur 79:12 minuten.

Een dubbel cd om van te smullen en te bestellen bij Doctor Jazz Magazine, www.Doctorjazz.nl

Wim Keller

Lake-cd 321. The Nichols-Duffee International Orchestra - One More Time

De altijd actieve Keith Nichols heeft met Josh Duffee, dit keer de aftrap gedaan voor het initiatief van Lake, om een derde serie opnamen onder de noemer 'The Vintage Recording Project' uit te brengen. Dit project is wel het neusje van de zalm voor de frequente geluidsjagers, die toch vooral de opnamen in mono prefereren boven het latere digitale product. Nou, voor de anderen, die minder gevoelig zijn voor de originele sound maar wel de moderne geluidstechnieken waarderen: 'no problem'. Het vintage project houdt n.l. in, dat er zowel een mono- als een stereo versie van dezelfde opnamen gemaakt zijn, dus twee cd's met dezelfde muziek. De heren Nichols en Duffee hebben een keur aan internationale muzikanten voor dit project kunnen strikken, o.a. Duke Heitger uit de USA, Jean Francois Bonnel uit Frankrijk en Matthias Seuffert uit Duits-

land; in totaal 13 muzikanten uit 6 verschillende landen, die de opnamen op 29 Oktober 2012 maakten in het Village Hotel in Newcastle. Voor de mono opnamen gebruikt Lake-boss Paul Adams een RCA microfoon uit 1938, waarmee de originele klankkleur uit de jaren twintig en dertig fantastisch bereikt wordt. Het repertoire is gekozen uit composities van Duke Ellington, Jean Goldkette, Luis Russell, Fletcher Henderson, Jimmy Luceford, etc. en is een selectie van – gelukkig – niet alledaagse stukken, waardoor het een zeer aantrekkelijk cd project is geworden. Zeker ook doordat de stukken wel oud zijn, maar ook opnieuw gearrangeerd werden en dat is het werk van pianist Keith Nichols en drummer Josh Duffee. We luisteren naar relatief onbekende stukken als Chant of the Weed, Awfull Sad, Jazzochracy en When the Folks High Up. In totaal 14 stukken, uitgevoerd door een internationale groep muzikanten van ongekende klasse. Het begeleidende boekje is smaakvol samengesteld met een prachtige foto van de opname- sessie en een ernstig kijkende Keith Nichols, die vanaf zijn pianokruk de andere orkestleden instructies geeft. De discografische gegevens zijn perfect geschreven door Paul Adams. Geluidskwaliteit van zowel de mono- als de stereo versie zijn uitstekend. Kortom, een aanrader om te kopen. Het kan besteld worden bij Timeless in Wageningen: www.music.com/timeless of www.timeless-records.nl

Jazz op reis

Line up: Thomas Buchreitz, trompet, Anders Andersen, trombone/accordeon, Jon Bjarnason, gitaar/banjo, Emil Brun Madsen contrabas, Claus Bjerregaard drums.

Een ontmoeting met de SummertimeJazz-band in Middelfart (DK)

Tijdens een zeilvakantie aan boord van hun jacht de 'Nautic' hebben Henk en An Nauta in de zomer van 2013 onder meer een bezoek gebracht aan Denemarken. Eind juli werd afgemeerd in de haven van Middelfart op het eiland Fyn, waar precies in die periode een jazzfestival werd georganiseerd. Ruim dertig formaties met bekende namen, zoals trompettist Norbert Susemihl en de Doc Houliand New Orleans All Stars traden op in de kustplaats. De muzikanten waren samen goed voor meer dan 35 gratis concerten.

Tijdens het festival hebben Henk en An, onder andere, een optreden bijgewoond van de Summertime Jazz Band uit Svendborg (DK).

De formatie blaast oude klassiekers, zoals Basin Street Blues, You Are My Sunshine en Sweet Georgia Brown nieuw leven in met snelle, leuke en geslepen versies. Het was gelijk 'happy hour', toen de vijf jonge mannen op het podium stonden en binnen de kortste keren de feesttent aan het swingen kregen met hun levendige jazzmuziek.

De Summertime Jazzband speelt in de zomer als vaste huisband op een aantal Deense festivals waaronder: Jazz Festival Gilleleje, Odense Summer Jazz, Svendborg Festivals, Aero Jazz-festival en vele anderen. De band heeft inmiddels twee cd's uitgebracht waarvan de laatste, 'Havet Er Fuld Af Fisk' (De zee zit vol met vis), met Henk en An mee naar Enkhuizen is gekomen. Voor meer informatie zie: www.summertimejazzband.dk

Aart Lub

Jacintha Floris sprak met Rowan Bijl

Natuurlijk moest 'de Benjamin' in de Enkhuizer jazzscene nodig geïnterviewd worden. Hoe komt hij toch aan die gedrevenheid om vast te blijven houden aan zijn banjo en als jonge jongen mee te willen doen met de oude stijl jazz? Rowan Bijl, een muzikant die het niet van een vreemde heeft. "Mijn vader en moeder hebben het mij toch wel met de paplepel ingegoten. Toen ik een paar maanden was, ging ik al met mijn moeder mee naar optredens van mijn vader. Die speelde toen in de Single House jazzband. Volgens mijn vader zette hij mij ook wel in de kinderstoel voor de pick-up, terwijl hij jazzplaten draaide. Ik kon daar toen al uren naar luisteren en zat dan in mijn stoel mee te bewegen. Met mijn eerste gitaartje kon ik tijden spelen. Als kleuter ging ik graag mee naar optredens en dan vond ik dat ik, net als de band, ook een uniform aan moest trekken. De Single House speelde in gestreepte badpakken en ik liep toen het liefste in een rok van mijn moeder met een maillot erbij en een overhemd met stropdas. Dus die vreemde kledingkeuze had ik toen vast van mijn vader overgenomen. Ik ging dan, in die kleding, voor op het podium zitten en speelde op mijn gitaar mee met de band. Althans, ik

Foto: Cor Dekker

had het idee dat ik meespeelde. Op mijn zesde jaar leerde ik echt gitaar spelen van Hans Laduc, leraar op de muziekschool. Eigenlijk wilde ik heel graag banjo spelen, maar mijn handen waren daar nog te klein voor. Klank en ritme waren voor mij dingen, die bij een instrument hoorden en met snaren had ik meer dan met stokken, vandaar de banjo en niet het drumstel. Een gitaar heb je ook voor kinderen dus dat ging beter. Rond mijn elfde jaar ging ik naar Klaas van Dekken om te kijken of het lukte om banjo te spelen. Helaas, mijn vingers waren nog steeds te klein. Vandaar dat ik in mijn eerste jazzband op gitaar speelde. Dat was in the Young Ones, een band die was samengesteld door Hans Peter Pluim. De nummers die we speelden waren allemaal door hem uitgeschreven, want de meeste muzikanten in deze band kwamen van de muziekschool en konden noten lezen. Het gaf goed houvast en Hans Peter leerde ons het gevoel voor de jazz. Hij leerde ons spelen en improviseren, hetgeen het moeilijkste was. Op mijn 13e jaar ging ik weer naar Klaas, want die banjo trok nog steeds aan mij. En gelukkig lukte het toen wel en ben ik een tijdje bij hem op les geweest én kon ik in de Young Ones mijn banjospel verder leren."

Jazz4Juniors

In die tijd leerde Rowan nog meer banjoïsten kennen. Hij speelde in Breda met een banjoband met wel 18 banjospelers. "Tijdens het festival in Breda mochten we met onze band buiten bij de Chinees optreden. Naast de banjo's was er een washboard en een klarinettist. We hebben heerlijk op het terras zitten spelen en mochten na afloop gratis een hapje eten. Later heb ik met vijf banjoïsten ook geprobeerd om ditzelfde tijdens het festival in Enkhuizen te doen en wij hadden ons toen op zaterdag bij de voormalige winkel van Hans Textiel neergezet. En dat viel niet helemaal in goede aarde bij de organisatie. Wij werden door Sam Verbeek vriendelijk verzocht om te vertrekken. We zijn toen naar Broekhuizen gegaan en mochten daar binnen wel spelen".

Hans Peter Pluim was inmiddels gestopt met de Young Ones en na een tijdje stonden er weer nieuwe mensen op die met de jeugd én met de oude stijl jazz aan de slag wilden. Jazz 4 Juniors (J4J) werd opgericht. Marjan Vlam, Wim Bijl(vader van), Jaap de Wit jr, Han Monsma en Jasper van Pelt waren de grondleggers. De groep werd meteen in tweeën gesplitst: de Swingers en de Bouncers. In de eerste groep zaten de wat gevorderde muzikanten en in de laatste groep kwam je de jeugd tegen, die voor het eerst in een band ging spelen. “Naast deze mensen, die het opgezet hadden, kwamen er ook andere muzikanten bij. Zo kregen we op een gegeven moment les van Coos Zwagerman, Dick Turksma, Hans Mantel en Paul Schuijt. Al die mensen deden hun best om de jeugd de beginselen van de jazzmuziek bij te brengen. Ik heb erg mijn steentje bijgedragen om het levend te houden, maar helaas kwam er toch een einde aan dit geweldige initiatief. Ik had mij er echt in vastgebeten en wilde er zo graag mee doorgaan, maar het lukte niet. De jeugd die erbij was, kreeg weer andere bezigheden en die lieten ze voor gaan. Ook vonden ze het moeilijk. Vooral het improviseren is moeilijk en zeker bij de blazers met hun toonladders. Het samenspel ging vaak lekker, maar zodra ze moesten soleren sloeg de paniek toe. Inmiddels had ik gelukkig meer muzikale vrienden leren kennen en met hen kon ik evengoed lekker muziek maken, ook al was het niet allemaal oude stijl jazz. Met Joris Drijfhout heb ik een tijdje elke maand opgetreden in café het Centrum. We speelden popmuziek, lieten mensen meezingen en hadden er ook zo af en toe wat jazznummers tussendoor. We speelden zelfs het nummer: Het is een nacht, in een jazzy stijl en dat werd zeer gewaardeerd. Met Dorus Woestenburg en Roy de Boer heb ik ook veel gespeeld. We traden af en toe op in de Dubliner, samen met Menno Bruin. Echt te gekke optredens om te doen”.

Jamsessions

Rowan houdt niet alleen van muziek maken, maar ook van organiseren. Hij vond het een uitdaging om af en toe een jamsession te regelen. “Eerst een locatie zoeken, dan de muzikanten aanschrijven en uitdagen om mee te doen. Het is leuk als de locatie af en toe anders is. Mijn eerste jamsession was bij café Bok. Ik speelde daar, onder andere, samen met Roy de Boer in de basisband en had vervolgens allerhande muzikanten aangeschreven, met de vraag of ze mee wilden doen. Het werd overvol! Er kwam zelfs iemand uit Lelystad met zijn tuba. Het programma bestond uit 4 setjes van 7 nummers. Bij de keuze hiervan hield ik uiteraard rekening met het feit, dat we nog nooit samen hadden gespeeld en de muzikanten konden die avond intekenen op de nummers waarbij ze mee wilden doen. Het was enorm vol, veel publiek en heel erg gezellig! Hoewel er in het begin een dronkenlap was, die heel vervelend deed. Hij pakte de microfoon en begon daar doorheen te schreeuwen. Die man verpestte op dat moment echt even mijn goede humeur. Gelukkig werd hij er later uitgezet. De tweede jamsession was in die Port van Cleve. Daar was het beduidend minder druk, maar dat kwam waarschijnlijk ook doordat het op een zondagmiddag was en gelijk met de jazzclub, dus dat had ik niet echt handig gekozen. Maar het was wel heel gezellig en we hebben heerlijk muziek gemaakt. Mijn schoonzusje, Emma Groot, zong toen mee en dat was ook heel speciaal. Er staat nog één jamsession gepland in de Dubliner. Daar heb ik weer veel zin in. Ik neem altijd mijn akkoordenboekjes mee waarin ik inmiddels 300 nummers heb staan, dus als er toch iemand een nummer wil spelen dat ik niet op de setlijst heb gezet, kan ik kijken of ik daar de akkoorden van heb en kunnen we die toch gaan spelen”.

Ruitenheer en Jungle Book

Nadat Rowan uitgeleerd was bij zijn banjoleraar Klaas van Dekken, heeft hij nog les gehad van, onder andere, Hans Mantel en Dick Turksma. “Dick was mijn laatste leraar. Het was altijd erg gezellig om bij hem te spelen. Maar hij was ook heel duidelijk. Als ik niet geoefend had, kon ik meteen weer vertrekken. En daar had hij helemaal gelijk in. Door de ervaring van Dick kon ik weer verder. Hij leerde mij, bijvoorbeeld, met een losse pols te spelen. Gitaarspelen doe je vanuit je arm en de banjo vanuit je pols. Als ik helemaal opga in mijn spel, heb ik vaak mijn mond open en heb ik een muur om mij heen. Af en toe kom ik daar even uit om het publiek aan te kijken,

maar vaak zit ik er helemaal in en bedenk ik telkens hoe ik het nog mooier kan laten klinken. Toen Jazz 4 Juniors stopte, baalde ik daar stevig van. Weg band. Tot ik op een dag gebeld werd door Rob Vlam, met de vraag of ik een keer bij de Freetime wilde repeteren omdat Piet de Wit op vakantie was. Ik vond dat geweldig en had het die avond reuze naar mijn zin. Jaap Kroeb vroeg mij toen of hij mijn naam door mocht geven aan zijn broer, omdat ik bandloos was. Bij de Herringtown zochten ze namelijk nog een banjoïst. Van mij mocht hij mijn naam doorgeven, hoewel ik wel mijn twijfels had of ik bij die band zou passen. Toen Henk van der Veen mij belde en uitnodigde voor een repetitie heb ik dat ook meteen gezegd. Het leeftijdsverschil kan best lastig zijn. Maar ik moet eerlijk zeggen, dat ik met open armen werd ontvangen en dat je helemaal geen leeftijdsverschil merkt als je aan het spelen bent. Ik heb het er enorm naar mijn zin en we hebben al leuke optredens gehad. Ik mag bij de Herringtown ook af en toe zingen en dat vind ik heel leuk om te doen. Ik ben zeer vereerd dat ik het nummer Ruitenheer mag zingen van Dick Turksma. Dat is tenslotte een hit van de Animal Crackers geweest en nu mag ik dat doen. Dick is wat dat betreft – door zang en spel – ook een stukje van mij geworden. Ik speel nu drie jaar bij de Herringtown en ik hoop dat er nog velen volgen. We hebben leuke optredens gehad in binnen- en buitenland. Laatst moesten we spelen op een kasteel in België tijdens een trouwerij. Eerst een uurtje tijdens het diner en vervolgens bij de aftrap van het feest. Schitterende locatie, dus dat kon niet meer stuk. Ik kan ook genieten van de verhalen, die verteld worden over eerdere optredens van de Herringtown. Ze hebben eens opgetreden op Mallorca en het verhaal gaat dat Rob van Bergen een nummer uit Jungle Book ging spelen terwijl hij met één arm als een aap aan het balkon hing. Of die keer in Andijk, waar zij na de pauze een nummer speelden met een soort vraag en antwoord tussen trompet en sax. Rob stond echter niet op het podium, maar achter een deur. Dus iedereen keek telkens rond om te ontdekken waar hij stond. Tot hij plots door de deur naar binnen kwam en vervolgens op de bar sprong om daar het nummer uit te spelen. Schitterend toch, dat is echt publiek vermaken”.

Maximaal genieten

Het mooiste optreden van Rowan vond plaats in onze eigen jazzclub. “In de tijd van Jazz 4 Juniors waren er wel eens muzikanten van de Swingers, die een paar nummers mochten meespelen bij een band in de jazzclub. Zo belde Sam Verbeek mij een keer op met de vraag of ik mee wilde spelen met Max Collie. Sam wist dat ik een enorme liefhebber ben van de muziek van Collie, dus ik werd bijna emotioneel toen hij mij dat vroeg. Ik ging helemaal uit mijn plaat, heb mijn afspraak voor die zondagmiddag afgezegd en stond te trillen op mijn benen. Meespelen met Max, die voor mij echt een held is. Ik stond op het podium naast Jim McIntosh en dat is tevens mijn idool. De foto, die toen van ons gemaakt is, staat nog steeds in mijn kamer en zal daar ook altijd blijven staan. Tijdens het spelen loopt Jim opeens van het podium af en zegt tegen het publiek: “deze jongen is te goed, ik stop ermee”. Nou, dan giert het echt door je hele lichaam hoor. Toen ik begon met banjospelen, oefende ik altijd met de platen van Max Collie. En wat ik nog meer zou willen leren is het slagje van Jim McIntosh, zodat ik ook van die leuke loopjes kan maken. Ik speel zelf heel strak en zou het wel wat meer ritmisch, muzikaler willen doen. Dus ik heb nog wat te leren. En dat doe ik ook graag, want stoppen met muziek is voor mij echt geen issue. Het lijkt mij ook leuk om in de toekomst nog eens in een band te spelen, samen met mijn vader. Jazzmuziek is het voor mij helemaal. “Geloof jij?”, vroeg iemand mij laatst. Ik zei, ja, in jazz!”

Jacintha Floris